

Arrest

nr. 188 571 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar minderjarige zoon X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2013 diende de Nederlandse partner van de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 16 september 2013 verkreeg de partner van de verzoekende partij een E kaart.

Op 9 februari 2013 diende de verzoekende partij, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met P.C.. Op 22 november 2013 werd voor de minderjarige zoon van de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend in zijn hoedanigheid van descendent van P.C.

De verzoekende partij en haar zoon verkrijgen een verblijfsrecht in functie van P.C.

Per brief van 1 december 2016, die door genoemde partner voor kennisname werd ondertekend op 13 december 2016, worden zij uitgenodigd binnen een maand na de kennisgeving bewijzen van diens huidige activiteiten voor te leggen in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij de verwerende partij kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan, net als een recent OCMW attest.

Op 19 januari 2017, met kennisgeving op 25 januari 2017, wordt ten aanzien van de partner van de verzoekende partij de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Eveneens op 19 januari 2017, met kennisgeving op 25 januari 2017, wordt ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

- Naam: T., B. (...), Nationaliteit: Kameroen, Geboortedatum: (...)-1973, Geboorteplaats: Bamendjou, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

- Naam: C., A.R. (...), Nationaliteit: Kameroen, Geboortedatum: (...)-2010, Identificatienummer in het Rijksregister: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie “C., P. (...) – (...)” waarbij betrokkenen zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen overeenkomstig artikel 42quater § 1, 1° van de wet van 15-12-1980. Het feit dat mevvr. “T., B. (...)” tewerkgesteld is, is geen element waaraan zij het recht op verblijf kan ontleen als niet-EU burger. Betrokkene heeft namelijk het verblijfsrecht niet verkregen op basis van haar tewerkstelling maar in kader van gezinshereniging met haar partner “C., P. (...)”. Gezien het verblijfsrecht van de partner van betrokkene ingetrokken is voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden als gezinshereniger. De tewerkstelling en de eventuele arbeidskaart C waarover zij al dan niet zou dienen te beschikken is dan ook van ondergeschikt belang. Voor het verblijf op basis van een tewerkstelling dient er namelijk een procedure “aanvraag machtiging tot verblijf” ingediend te worden en dienen er aan bepaalde voorwaarden voldaan te worden, waaronder ondermeer het voorleggen van een attest van goed gedrag en zeden, een kopie van de arbeidskaart B of een bewijs van vrijstelling hiervan en een medisch attest.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als gezinshereniger bekomen op 31-03-2014 en 22-11-2013 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 01-12-2016 waarbij werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater § 1, 3de lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen moeten in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Betrokkenen zijn bovendien familielid van de burger van de Unie. In die hoedanigheid dienen betrokkenen in het gezelschap van deze EU-burger zich in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, e.d.m., toch voor zover de partner/ouder in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht en de partner en vader te vervoegen.”

Het beroep tot nietigverklaring van genoemde beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de partner van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 188 570 van 19 juni 2017.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen, hoewel hiertoe correct te zijn uitgenodigd door de griffie van de Raad per brief op 8 maart 2017.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van het beginsel van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt als volgt:

“Artikel 41

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat het hoorrecht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, dient te worden gerespecteerd, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor;

Dat vaststaande rechtspraak van het Hof verder stelt dat dit hoorrecht van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, zijnde een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden, hetgeen in casu het geval is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.);

Dat verzoekster teneinde haar rechten van de verdediging en haar hoorrecht te waarborgen, hetgeen een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11,

M.M.), dan ook diende te worden gehoord, alvorens haar verblijfsrecht, welke een nadelige individuele maatregel betreft, in te trekken, teneinde haar de garantie te bieden om haar standpunt ten volle kenbaar te maken en verweerster in staat te stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is, opdat verzoekster met positief gevolg haar beroepsrecht kan uitoefenen; Dat de Raad van State ook in een recent arrest dd. 19 februari 2015 met nummer 230.257 als dusdanig bevestigde:

“Alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen omdat de gezinsherenigingsvoorwaarden niet meer vervuld zijn, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden. Dat moet de betrokkene in staat stellen zijn argumenten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht uiteen te zetten. Alleen een dergelijke uitnodiging biedt de vreemdeling effectief de mogelijkheid om zijn standpunt te doen gelden;”

Dat het dan ook vaststaat, nu verzoekster niet werd uitgenodigd teneinde te worden gehoord en derhalve teneinde haar standpunt kenbaar te maken, dat het hoorrecht en derhalve artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) werd geschonden;

Dat indien verweerster dit wel had gedaan zij immers had kunnen vaststellen dat de partner van verzoekster thans via interim tewerkgesteld is en er derhalve wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is;”

3.1.2. De verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de beëindiging van een verblijfsrecht, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij inzake de beëindiging van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoekende partij was gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoekende partij aannemelijk kan maken dat zij, indien zij was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

In casu kan de Raad vooreerst niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij wel degelijk de kans kreeg haar standpunt kenbaar te maken met betrekking tot de voorgenomen beëindiging van haar verblijfsrecht, nu zij per brief van 1 december 2016, die door de partner van de verzoekende partij zelf voor kennisname werd ondertekend op 13 december 2016, werden uitgenodigd binnen een maand na de kennisgeving bewijzen van diens huidige activiteiten voor te leggen in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet in het kader van het onderzoek naar de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht, net als een recent OCMW attest. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Uit de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de partner van de verzoekende partij, waartegen een beroep werd ingediend gekend onder rolnummer 200 804, blijkt ten overvloede dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de elementen die de verzoekende partij blijkens het verzoekschrift – nogmaals – had willen aanbrengen naar aanleiding van een verhoor.

Verder brengt de verzoekende partij geen elementen aan met betrekking tot haar persoonlijke situatie die zij naar aanleiding van een verhoor had willen kenbaar maken. In zoverre het betoog gericht is tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf van haar partner, dient te worden opgemerkt dat dit niet dienstig is nu dit niet de in casu bestreden beslissing betreft. Het beroep tegen de beslissing van de partner werd overigens verworpen bij arrest nr. 188 570 van 19 juni 2017.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat het tweede middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiele motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):

“Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie “C.p. (...)” waarbij betrokkenen zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen overeenkomstig artikel 42 quater § 1, 1° van de wet van 15-12-1980. Het feit dat Mevr. T.B. (...) tewerkgesteld is, is geen element waaraan zij het recht op verblijf kan ontleen als niet EU-burger. Betrokkene heeft namelijk het verblijfsrecht niet verkregen op basis van haar tewerkstelling maar in kader van gezinshereniging met haar partner. Gezien het verblijfsrecht van de partner van betrokkene is ingetrokken voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden als gezinshereniger. De tewerkstelling en de eventuele arbeidskaart C waarover zij al dan niet zou dienen te beschikken is dan ook van ondergeschikt belang. Voor het verblijf op basis van een tewerkstelling dient er namelijk een procedure ‘aanvraag machtiging tot verblijf’ ingediend te worden en dienen er aan bepaalde voorwaarden voldaan te worden, waaronder ondermeer het voorleggen van een attest van goed gedrag en zeden, een kopie van de arbeidskaart B of een bewijs van vrijstelling hiervan en een medisch attest.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien er een einde gesteld werd aan het verblijf van meer dan 3 maanden als gezinshereniger bekomen op 31-03-2014 en 22-11-2013 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 01-12-2016 waarbij werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig ar. 42 quater § 1, 3de lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen moeten in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of

een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkenen dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Betrokkenen zijn bovendien familielid van een burger van de Unie. In die hoedanigheid dienen betrokkenen in het gezelschap van deze EU-burger zich in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, en, toch voor zover de partner/ouder in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht en de partner en vader te verwoegen.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten aanzien van de partner van verzoekster om volgende redenen besluit tot intrekking van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 3):

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 05-02-2013 en verkreeg de E-kaart op 16-09-2013. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 01-12-2016 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Betrokkene tekende ons schrijven op 13-12-2016 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legde vervolgens een OCMW-attest op zijn naam en ene loonfiche + arbeidsovereenkomsten van zijn partner ‘T.B. (...) – (...) voor’. Onderzoek van het administratief dossier heeft uitgewezen dat betrokkene op heden is tewerkgesteld via dagcontracten. Echter uit onderzoek blijkt dat dit een marginale tewerkstelling betreft. De laatste niet marginale tewerkstelling vond plaats tot en met 31-05-2016.

Overeenkomstig artikel 42bis § 2,3° van de wet van 15-12-1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf 31-05-2016 en indien hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 §4 of artikel 42 bis §2,3° van de wet van 15-12-1980.

Derhalve kan betrokkene overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de wet van 15-12-1980 het verblijfsrecht als werknemer niet behouden en dient hij eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de wet van 15-12-1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op een niet marginale tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest in een dergelijke tewerkstelling. Daarnaast bewijst betrokkene ook niet ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of te beschikken over sollicitatiebewijzen waaruit blijkt dat hij op zoek is naar een niet marginale of aanvullende tewerkstelling. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van marginale tewerkstelling. Derhalve kan hij evenmin het verblijfsrecht als werkzoekende behouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een aanvullend leefloon als persoon met een gezinslast. Betrokkene dient dus heden opnieuw beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Er werden tevens bewijzen van tewerkstelling van zijn partner “T.B. (...) – (...)” voorgelegd. Uit verder onderzoek blijkt dat zijn partner inderdaad tewerkgesteld is via dagcontracten. Aan de hand van de voorgelegde loonfiche dienen we echter te concluderen dat er onvoldoende bestaansmiddelen zijn aan de hand van deze tewerkstelling om te voorkomen dat het gezin ten laste zou komen te staan van het sociale bijstandstelsel in België. Zoals uit het administratief dossier blijkt is dit ook reeds het geval. Betrokkene kan dus onmogelijk op basis van deze inkomsten van zijn partner het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen behouden.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft

buiten de gestelde termijn gezien er een einde gesteld werd aan het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bekomen op 16-09-2013 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 bis §1, 3° lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 01-012-2013 (betekend op 13-12-2016) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 2de of 3de lid of art. 42 quater § 1, 3de lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dien gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42 bis § 1, 2 ° van de wet van 15-12-1980 vermelde omstandigheden.

Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van zijn langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en gezien betrokkene reeds sinds 01-05-2015 leefloon geniet is het niet onredelijk te stellen dat zijn situatie geen tijdelijk karakter betreft. De duur van zijn verblijf in België, noch zijn persoonlijke situatie vormen een element waardoor hij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden. Betrokkene heeft er oorspronkelijk voor gekozen het verblijfsrecht te bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen door middel van een tewerkstelling in Nederland. Hij zou dus in staat moeten zijn in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Men kan dus wel degelijk stellen dat betrokkene een langdurige belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook intrekt nu tevens het verblijfsrecht van de partner van verzoekster werd ingetrokken, welke niet zou aantonen nog langer aan het statuut van werknemer/werkzoekende/verwerper voldoende bestaansmiddelen te voldoen;

Dat de partner verzoekster op 5 februari 2013 om zijn verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende/werknemer en op 16 september 2013 in het bezit werd gesteld van een E-kaart;

Dat de partner van verzoekster alsdan gedurende 3 jaar tewerkgesteld werd, doch op 31 mei 2016 onvrijwillig werkloos werd;

Dat de partner van verzoekster zich daarna inschreef bij VDAB, trajectovereenkomst aanging en veelvuldig solliciteerde teneinde tewerkstelling te kunnen hervatten, hetgeen onbetwistbaar de werkbereidheid van de partner van verzoekster aantoonde;

Dat het hoewel het geen sinecure is een tewerkstelling te bekomen, temeer gelet op de leeftijd van de partner van verzoekster, de partner van verzoekster thans opnieuw is tewerkgesteld in het kader van interim-arbeid, waaruit komt vast te staan, dat er in weerwil van datgene wat er door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt voorgehouden, wel degelijk een reële kans op tewerkstelling openstond en de partner van verzoekster zelfs opnieuw als werknemer dient te worden beschouwd;

Dat het bovendien niet ter zake doet om als EU-werknemer te worden beschouwd of er tewerkstelling is in dag-week of jaarcontracten en of dit al dan niet tewerkstelling van bepaalde of onbepaalde duur betreft;

Dat bovendien eveneens het inkomen van verzoekster bij de beoordeling in aanmerking dient te worden genomen;

Dat teneinde van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken er geen referentiebedrag is voorzien, doch er wel rekening mag worden gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten;

Dat verzoekster tevens is tewerkgesteld, en er sedert december 2016 geen leefloon meer wordt uitbetaald in zoverre dat het gezin dan ook geen onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand;

Dat verzoekster en haar partner dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken,

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;"

3.2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)”

In casu wordt op grond van artikel 42quater, §1, 1° van de vreemdelingenwet een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij en haar minderjarige zoon dat zij bekwamen in functie van de heer P.C., van Nederlandse nationaliteit, wiens verblijfsrecht werd beëindigd op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet nu hij niet meer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of als werknemer/werkzoekende. Zoals reeds werd gesteld, werd het beroep tegen de beëindigingsbeslissing betreffende de partner van de verzoekende partij verworpen bij arrest nr. 188 570 van 19 juni 2017.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in zoverre het betoog van de verzoekende partij in feite is gericht tegen de beslissing met betrekking tot haar partner het middel niet dienstig is, nu het niet is gericht tegen de in casu bestreden beslissing. De verzoekende partij vermag niet aan de hand van voorliggend verzoekschrift aan te tonen dat haar partner alsnog aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of als werknemer/werkzoekende voldoet, waardoor diens verblijfsrecht ten onrechte zou zijn beëindigd en dat van de verzoekende partij en haar zoon aldus eveneens.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat haar eigen inkomen in aanmerking dient te worden genomen, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij blijkens de motieven van de bestreden beslissing weliswaar rekening hield met mogelijke inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij, doch dat deze een beëindiging van het verblijf niet in de weg staan, nu zij stelt “*Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie “C., P. (...) – (...)” waarbij betrokkenen zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen overeenkomstig artikel 42quater § 1, 1° van de wet van 15-12-1980. Het feit dat mevr. “T., B. (...)” tewerkgesteld is, is geen element waaraan zij het recht op verblijf kan ontleen als niet-EU burger. Betrokkene heeft namelijk het verblijfsrecht niet verkregen op basis van haar tewerkstelling maar in kader van gezinshereniging met haar partner “C., P. (...)”.* Gezien het verblijfsrecht van de partner van betrokkene ingetrokken is voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden als gezinshereniger. De tewerkstelling en de eventuele arbeidskaart C waarover zij al dan niet zou dienen te beschikken is dan ook van ondergeschikt belang. Voor het verblijf op basis van een tewerkstelling dient er namelijk een procedure “aanvraag machtiging tot verblijf” ingediend te worden en dienen er aan bepaalde voorwaarden voldaan

te worden, waaronder ondermeer het voorleggen van een attest van goed gedrag en zeden, een kopie van de arbeidskaart B of een bewijs van vrijstelling hiervan en een medisch attest.”

De verzoekende partij weerlegt met haar betoog, waarin zij beweert ten gevolge van haar tewerkstelling over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat het gezin geen onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel, geenszins deze motivering. Het feit dat zij een andere mening is toegedaan dan de verwerende partij is niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verwerende partij zet op goede gronden uiteen dat het verblijfsrecht dat de verzoekende partij en haar zoon bekwamen als gezinsherenigers - en niet EU-onderdanen - in functie van P.C. op grond van artikel 42quater, §1, 1° van de vreemdelingenwet dient te worden beëindigd omdat het verblijfsrecht van P.C. zelf werd beëindigd, zodat haar tewerkstelling ondergeschikt is. Indien zij meent een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden op grond van haar tewerkstelling, dan dient zij de geëigende procedure tot het bekomen van dit verblijfsrecht, dat gebonden is door zijn eigen voorwaarden, te volgen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het beroep met betrekking tot de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de partner van de verzoekende partij, gekend onder rolnummer RvV 200 804, blijkt dat in diens beslissing de bestaansmiddelen van de verzoekende partij afdoende in rekening werden gebracht, nu de verwerende partij met betrekking tot de voorgelegde loonfiche en arbeidsovereenkomsten het volgende motiveerde in de bestreden beslissing: *“Er werden tevens bewijzen van tewerkstelling van zijn partner “T., B. (...) – (...)” voorgelegd. Uit verder onderzoek blijkt dat zijn partner inderdaad tewerkgesteld is via dagcontracten. Aan de hand van de voorgelegde loonfiche dienen we echter te concluderen dat er onvoldoende bestaansmiddelen zijn aan de hand van deze tewerkstelling om te voorkomen dat het gezin ten laste zou komen te staan van het sociale bijstandstelsel van België. Zoals uit het administratief dossier blijkt is dit ook reeds het geval. Betrokkene kan dus onmogelijk op basis van de inkomsten van zijn partner het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen behouden.”*

De Raad oordeelde met betrekking tot de in het kader van genoemde procedure voorgelegde stukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de verzoekende partij voorts het volgende:

“Het vage betoog van de verzoekende partij is geenszins van aard deze motivering te weerleggen. Zij kan niet ernstig voorhouden dat niet met de aard en regelmatigheid van de bestaansmiddelen van de partner werd rekening gehouden, nu de verwerende partij opmerkt dat het gaat om inkomsten naar aanleiding van dagcontracten, die onvoldoende zijn om te waarborgen dat het gezin niet ten laste valt van de sociale bijstand, hetgeen blijkt uit het feit dat zij een leefloon ontvangen van het OCMW. Waar zij voorhoudt dat er sinds december 2016 geen leefloon meer zou worden betaald, betreft dit een ongestaafde bewering die voorts niet strookt met de gegevens van het administratief dossier. Immers legde de verzoekende partij zelf een recent attest van het OCMW voor, opgesteld op 21 december 2016, waarin wordt verklaard dat de verzoekende partij en haar partner een aanvullend leefloon ontvangen “van 11 mei 2015 tot en met 30 november 2015 en van 1 januari 2016 tot op heden en verder”. Er zijn de Raad geen concrete gegevens bekend die wijzen op het tegendeel.”

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele en materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Dat het derde middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 42 bis van de Wet van 15 december 1980;

Dat artikel 42 bis van de Wet van 15 december 1980 stelt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede

lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. § 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen : 1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; 2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven; 3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; 4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. [1 Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Dat uit vermeld artikel blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Europese Unie indien deze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel;

Dat evenwel een aantal uitzonderingen zijn voorzien;

Dat de partner van verzoekster, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, sedert 5 februari 2013 tot 31 mei 2016 werd tewerkgesteld, doch wel sedert vermelde datum onvrijwillig werkloos werd;

Dat de partner van verzoekster sedertdien naarstig op zoek ging naar werk en recent opnieuw werd tewerkgesteld via interim-arbeid;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geen einde kon stellen aan het verblijfsrecht van de partner van verzoekster en bijgevolg ook niet aan dit van verzoekster nu deze zich onder één van de uitzondering categorieën bevond en met name 2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bovendien onvoldoende rekening heeft gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun;

Dat de partner van verzoekster immers meer dan 4 jaar in het Rijk verblijf, verzoekster eveneens is tewerkgesteld en de partner van verzoekster zelf opnieuw tewerkstelling kon aanvatten, hoewel dit gelet op diens leeftijd, waarop steeds minder makkelijk contract kan worden bemachtigd, geen evidentie betreft;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook had dienen vast te stellen dat de moeilijkheden slechts een tijdelijk karakter kenden;

Dat artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 dan ook werd geschonden;”

3.3.2. Hoewel de verzoekende partij de schending van artikel 42bis van de vreemdelingenwet aanvoert, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, §1, 1° van de vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd, en niet op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Vervolgens dient te worden herhaald dat, in zoverre het betoog van de verzoekende partij erop is gericht aan te tonen dat het verblijf van de partner van de verzoekende partij ten onrechte werd beëindigd (op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet), het middel niet is gericht tegen de in casu bestreden beslissing. De verzoekende partij vermag niet aan de hand van voorliggend verzoekschrift aan te tonen dat haar partner alsnog aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of als werknemer/werkzoekende voldoet, waardoor diens verblijfsrecht ten onrechte zou zijn beëindigd en dat van de verzoekende partij en haar zoon aldus eveneens. Het beroep tegen de beslissing met betrekking tot de partner van de verzoekende partij werd verworpen bij arrest nr. 188 570.

Met het betoog dat zij zelf opnieuw is tewerkgesteld en de stelling dat de verwerende partij had dienen vast te stellen dat de moeilijkheden slechts een tijdelijk karakter kenden, doet de verzoekende partij voorts geen afbreuk aan de motieven van de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht, namelijk *“Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie “C., P. (...) – (...)” waarbij betrokkenen zich vervoegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen overeenkomstig artikel 42quater § 1, 1° van de wet van 15-12-1980. Het feit dat mevr. “T., B. (...)” tewerkgesteld is, is geen element waaraan zij het recht op verblijf kan ontleen als niet-EU burger. Betrokkene heeft namelijk het verblijfsrecht niet verkregen op basis van haar tewerkstelling maar in kader van gezinshereniging met haar partner “C., P. (...)”. Gezien het verblijfsrecht van de partner van betrokkene ingetrokken is voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden als gezinshereniger. De tewerkstelling en de eventuele arbeidskaart C waarover zij al dan niet zou dienen te beschikken is dan ook van ondergeschikt belang. Voor het verblijf op basis van een tewerkstelling dient er namelijk een procedure “aanvraag machtiging tot verblijf” ingediend te worden en dienen er aan bepaalde voorwaarden voldaan te worden, waaronder ondermeer het voorleggen van een attest van goed gedrag en zeden, een kopie van de arbeidskaart B of een bewijs van vrijstelling hiervan en een medisch attest.”* (zie ook hoger, 3.2.2).

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN